

ПОЯСНЕННЯ

Вам варто про дещо дізнатися, перш ніж ми продовжимо: минулий тиждень був цілковитим шаленством. І це ще слабо сказано. У мене був найкращий у житті секс. Я виявила схильність до зброї. Тепер усі вважають мене за мою сестру-близнючку (бо вона загинула і я вкрала її життя). Кілька людей зникли безвісти.

Я б не сказала, що це *так уже на мене не схоже*; я не якась там довбана праведниця. Але до минулого тижня я не була вбивцею. Я була схожою на вас. Звісно, траплялися дрібні злочини: щось поцупити в крамниці, щось підпалити, щось украсти. Але в усьому іншому я жила так само, як ви, — наливала й *пила*. Працювала в рубрикованій рекламі. Мешкала у квартирі в будинку 19. Нікого не вбивала (хоча мені це спадало на думку). Я не зв'язувалася з мафією. Мене не переслідував Інтерпол. Але за кілька коротких днів багато може змінитися, і, схоже, це тепер якась оновлена я.

У мене й досі голова йде обертом. Я не знаю, з чого почати. Мабуть, починати слід із початку, але єдине, про що я можу думати, — це кінець і те, як Ніно розбив мені серце.

Це все почалося з нещасного випадку минулого тижня.

Це була не моя провина. Розумієте, майже не моя. Тож зробіть ласку, не судіть мене.

На Сицилії я опинилася через мою близнючку. Бет просто *шалено* жадала, щоб я приїхала. Заплатила за квитки і все таке. Вона привабила мене безкоштовним шампанським і обіцянкою сонця. Я б, звичайно, не їхала. Я краще за всіх знаю, що зависати з моєю падлючною близнючкою — справжнє катування водою (і це в найкращому випадку). Але мене щойно звільнили за перегляд порно і мої довбойоби-співмешканці викинули мене з квартири. Залишалося два шляхи: Сицилія або картонна коробка. Тож я так по-дурному повірила їй і поїхала.

Поганий план.

Коли я прибула на її віллу в Таорміні, те місце виявилось чудесним. Тобто як у тому тревел-порно від «Condé Nast»¹. Найкрутіше з найкрутіших місць. Сади, оздоблені мов у шістнадцятому столітті, мармурові статуї, фонтани, квіти. І басейн... Вам таке годі й уявити. Звичайно, я заздрила. А ви не заздрили б?

А ще там була дитина Бет, Ернесто. Дитя, яке вона народила від Амброджо. Ви б його тільки бачили. Він схожий на мене. Він міг би бути моїм. *Мав* бути моїм. «Ма-ма, — гукав він до мене. — Ма-ма-ма».

Це було вже занадто.

Очі в мене налилися кров'ю, мов у монстра.

А тоді Бет розповіла мені, навіщо вона мене запросила. Вона не просто *сумувала за мною*. Ха. Можна подумати. Вона попросила підмінити її, щоб вона могла вийти погуляти ввечері. Вона не хотіла, щоб Амброджо це помітив. Я зрозуміла, що коїться щось дивне. Я ні-защо б на таке не погодилася, але вона підкупила мене золотими босоніжками «Прада», то що ж мені, дівчинці, залишалося? Я чекала й чекала, вдягнена як Бет,

¹ Condé Nast — журнальне видавництво.

майже до півночі. Коли вона нарешті повернулася, ми страшенно посварилися.

Ми стояли біля краю басейну, і яюсь — я не знаю як — вона послизнулася.

Ударилася головою об кахлі й зникла під водою.

Повітряні бульбашки

і більш

нічого.

Я розумію.

Уявляю, що ви думаєте.

Я мала стрибнути у воду і врятувати її.

Але ви й гадки не маєте, як я змучилася.

Тож я дала їй померти і вкрала її життя.

Я вкрала її одяг. Украла її сина. Украла її довбаного чоловіка. Украла її мільйони та її віллу. Вона однаково мала бути моєю. Амброджо нічогісінько не помітив (не зразу, принаймні).

Це було краще, ніж виграти в лотерею.

Усі мої найшаленіші мрії справдилися.

Виявилось, що Амброджо — гангстер і в нього є кілька цікавих друзів. Його партнери, Ніно та Доменіко, ліквідатори в коза ностра. Вони допомогли нам сховати тіло моєї сестри в ямі в найближчому лісі.

Усе здавалося пречудовим.

Усі вони думали, що те тіло моє.

Але насправді моя близнючка хотіла помінятися зі мною місцями, щоб ушитися від тих гангстерів. Вона не бажала, щоб її безцінний синочок зрештою отримав кулю в лоба.

Вона намірилася кинути Амброджо й утекти зі своїм коханцем, Сальваторе. Ці двоє голубків запланували вбити мене й назавжди залишити острів. Бет думала, що кинути тіло (моє мертве тіло) — єдина можливість зробити так, щоб її не переслідували. От. Же. Сучка.

Зміюка падлючна. Але в останню мить Сальваторе відмовився допомагати їй мене вбити.

Алві: одна штука. Бет: нуль штук.

Отак тобі.

А потім ми переспали з Амброджо і, шановні читачі, мені довелося симулювати. Це було як гілочка в Євротунелі. Типу «мікропеніс». О, скільки років я змарнувала, мріючи про хлопця моєї сестри...

Він одразу ж збагнув, що це я.

Він гнався за мною крізь ніч. Я бігла так, наче від цього залежало моє життя. Я думала, що він мене вб'є, тож зробила це першою. Каменем розтрощила йому голову.

Я побігла до вілли Сальваторе, коли Амброджо настав каюк. Пояснила тому, що це був самозахист, адже щось таке воно й було, в певному сенсі. Сальво, думаючи, що я Бет, допоміг мені здихатися трупа Амброджо. Ми скинули його з краю скелі. Щоб здавалося, що це самогубство.

Потім я переспала з Сальваторе. Двісті фунтів¹ точених м'язів? Я не могла стриматися. Але він помітив, що в мене немає на животі рубця після кесаревого розтину, як у Бет.

Знову спалилася.

Я не могла покластися на те, що він збереже мою таємницю. Забагато було на кону. Тож я пішла до партнера Амброджо, Ніно, і сказала йому, що Сальво вбив його боса. Ніно був спокусливий. І відданий. Він сказав, що Амброджо був йому за брата.

Тож усе вдалося.

Ніно вбив Сальваторе, а потім я переспала ще й з Ніно. Говоритиму з вами відверто.

¹ Одиниця маси в англomовних країнах, 1 фунт = 0,45 кг.

Він виявився найкращим із чоловіків, з якими я спала (а їх було в мене багато). Я мріяла стати ліквідаторкою, пліч-о-пліч із Ніно. Його партнеркою. Його нареченою.

Я думала, що знайшла Того Самого.

Ми розробили план, як разом попрацюємо й одержимо добрячий статок. Ми вирішили прихопити Караваджо, якусь безцінну картину, що була в Амброджо. Покупцем став хитрий священик, що працював на сицилійських гангстерів. Але цей покидьок заявив, що картина підроблена. Він не збирався давати нам грошей.

Тож я і його вбила.

Ми вшилися до Лондона на «ламборгіні» Амброджо з двома мільйонами євро у валізі.

Без жодного задоволення повідомляю вам: Ніно виявився помилкою.

Коли ми дісталися до «Рітца», він украв машину. Украв ту довбану валізу.

Я розумію, що, може, ніколи більше не побачу Ніно. Але якщо побачу, присягаюся вам: таке влаштую, що йому пекло раєм здасться.

УЧОРА

Неділя, 30 серпня 2015 року
Тоскана, Італія

Я дивлюся на дорогу крізь підрожевлене вітрове скло. Асфальт потоком рідкої ртуті блищить у спекотному мареві. Здається, що ми пливемо, а не їдемо. Небо безкрає та неймовірно блакитне, блакитне, як очі Демієна Льюїса або форма італійської команди з регбі. Я ніколи ще не бачила такого блакитного неба — може, хіба що в кіно. Маслинові гаї, низки пагорбів, приголомшливий тосканський пейзаж, усе сліпучо-яскраве, ніби намальоване свіжою масляною фарбою, щойно вичавленою з тюбика.

Гаряче шкіряне сидіння прилипає до моєї шкіри. Ці крихітні міні-шортики «Баленсіага» ледь вкривають мої губки. Униз від моєї шиї скочується крапля поту й ховається між моїми грудьми. Я ковтаю теплого «Просекко». Градусів сорок точно є.

— Хочеш? — запитую я і простягаю Ніно пляшку.

Він хитає головою:

— *Niente*¹.

Я міцно вчіплююся у кермо й розглядаю свої пошарпані нігті. Мені потрібен манікюр. Ніжно-рожевий лак увесь облущився, а засохла кров під нігтями набула мерзотного іржаво-червоного кольору. Каблучка моєї сестри з розкішним діамантом блищить, мов крихітна бомба.

¹ Не треба (*im.*).

По радіо співає Тейлор Свіфт, «Out of the Woods». *Обожнюю* цю пісню. Я додаю гучності й підспівую. Басова партія — суцільний секс. Я зиркаю на своє відображення в дзеркалі заднього огляду. Маю чудовий вигляд у сонцезахисних окулярах Бет від «Гуччі». Я пасую до її одягу. Пасую до цього життя.

Ніно простягає мені сигарету, і я видихаю дим.

Тепер ми мчимо так швидко, що вже не пливемо, а летимо, на швидкості понад 180. Я дивлюся, як повзе стрілка на спідометрі, все швидше й швидше. **ОЦЕ, БЛЯ, СПРАВЖНЄ ЖИТТЯ.**

Я натискаю кнопку клаксона, просто тому що можу. — Бетто, припини це нахуй.

Бетта, Бетта, скрізь ця грьобана Бетта.

Мене вже нудить від того, що я — своя власна сестра, але Ніно вірить, що я вдова його загиблого боса. Сказати йому, що я *друга* близнючка, означає ризикнути всім. Ризикнути своїм життям. Він може почати ставити складні запитання, типу чи я причетна до вбивства Амброджо. Краще залишатися Беттою. Краще не виходити з ролі.

«Коли ти раз лиш вирішив збрехати — ще довго будеш брехні гантувати»¹.

Я справжнісінька чорна вдова.

Ми прямуємо з Тоскани на північ. До озер і швейцарського кордону. Через Прованс, Бургундію, Пікардію і, нарешті, до Лондона. Подалі від Таорміни. Подалі від моєї сестри. Від копів і численних трупів. Від провини. Страху. Безсонних ночей. Так. Багато. Смертей. Я витягаю руки над головою, обожнюю це приємне розслаблення в плечах і шиї, солодку наркоту, що тече моїми венами, це щасливе сяйво в голові.

¹ Вальтер Скотт, «Марміон».

Кокаїновий післясмак краплями скочується з носа мені до горла. Я всміхаюся до Ніно, оближую заанімілі губи. Досі відчуваю його смак після нашого останнього поцілунку: солоний язик, червоні «Мальборо». Відчуваю запах його засобу після гоління та спокусливого поту. Запах грошей, напханих у стару шкіряну валізу священника. Мене вштирює сама думка про це. І від неї я так течу...

— Уявляєш, які ми *багати*?

— Два мільйони євро, — говорить Ніно. Він хапає пошарпану коричневу валізу «Гуччі» і гладить порепану шкіру. — *Allora?*¹ На скільки цього вистачить?

— Можемо ще дістати, — відповідаю я. — Ніно, любенький, ми *безсмертні*. Ми — крута команда. Тобі так не здається?

Копи з бандитами залишаються позаду, перед нами — наше майбутнє, зухвале та яскраве. Алві та Ніно, назажди разом, вбивати та трахатися, трахатися та вбивати.

— Гей, — пропоную я, — хочеш, спинимось? Я б не проти побавитися на узбіччі.

Він киває.

Я звертаю з сільської дороги й глушу двигун. Ніно виходить і відчиняє двері з мого боку. Подає мені руку. Ми обходимо автомобіль, стаємо перед ним, і Ніно роздягає мене.

Я врізаюся у гарячий метал, обпікаючись об капот. Шорти впали до моїх ніг. Руки Ніно на моїх цицьках. Боже, я кохаю свого бідового хлопця. Я розумію, що минув лише *тиждень*, але здається, що я *завжди* його знала. Я простягаю руки над головою і дряпаю багряню фарбу. Його тіло важке, воно тисне на мою спітнілу голу спину. Я відчуваю, як стукотить у нього в грудях

¹ І що? (*im.*)

серце, його щетина дряпає мені шию. Шкіра в нього гаряча, аж палахкотить. Солоний смак сексу.

Він трахає, трахає, трахає мене.

— Ніно, Ніно, Ніно, — повторюю я.

Я б хотіла, щоб він відповів: «Алві».

Ми кінчаємо водночас. В очах червоніє. Наші тіла сіпаються, тремтять. На якусь мить ми опиняємося не тут, а в іншому вимірі. Я не усвідомлюю, хто я; ми з Ніно — єдине ціле. Французи називають це «*la petite mort*», «маленька смерть», чи щось таке. Ніби частина мене померла всередині. Але я ніколи не почувалася такою живою. То що вони, в біса, знають?

А потім ми гепаємося назад на Землю. Назад до реальності. Але знаєте що? Це досить круто. Зараз мене вштирює бути собою. Ніно виходить, і я встаю, мов у тумані, голова в мене паморочиться, йде обертом. Я чую, як його черевики ступають по гравію. Чую, як він видихає: «*Бетта*». Я нахиляюся, беру шорти та натягаю їх назад на липкі ноги. Спираюся на «ламбо» та дивлюся, як він запалює цигарку.

— Де ти була все моє життя? — питає він.

— Чекала на тебе, — відповідаю я.

Пальцями він проводить по моїй нижній губі.

Я дивлюся йому в очі.

Усе це... все це схоже на сон. Я почувуюся в безпеці. Уперше в житті відчуваю, що мене хочуть. Бути тут, просто зараз, із ним... Я ніколи досі такого не відчувала. Це майже занадто добре, щоб бути правдою.